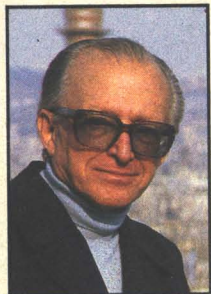

L' escriptor mexicà Sergio Pitol, en el curs d'una entrevista que li ha fet un diari de Barcelona, expressa que no entén la por que pugui fer la proximitat de dues llengües.

Les afinitats i les barreges

sovint per il·lustrar converses: *Juntos, pero no revueltos*. Cal reconèixer que és una frase molt eloqüent.

A més, la història de la seva pàtria ha

d'haver-lo fet pensar en més d'una avinentesa en el destí de l'enorme extensió del seu país que va passar sota la sobirania dels EUA, quan Mèxic va perdre gairebé la meitat del seu territori nacional en el conflicte (amb guerra) que va durar de 1836 a 1845. En aquest gran espai geogràfic perdut, la parla d'origen castellà es va convertir aviat en un argot pintoresc anomenat *spangli*. Però les generacions recents, la joventut, opta obertament per l'anglès. No és difícil de preveure que passarà en un futur proper, perquè una de les llengües que s'hi debat, més que no pas pròxima, cal considerar-la atuída.

Procurant no caure en transcendències que posen de mal humor, ens podem referir a fets curiosos. Ara mateix, quan tanta gent de tot el món ha seguit els Jocs Olímpics de Seül amb interès, ens trobem que dins la magra collita de medalles obtingudes per participants de l'Estat espanyol, n'hi ha dues de bronze: una per al madrileny Jorge Guardiola i una altra per al català Sergi López. De moment sobta, oi? Fa pensar en moviments migratoris i en anades amunt i avall traginant els cognoms a coll. Els cognoms no fan patir, ¿però què passarà amb els idiomes? Obrim, si us plau, el cor a l'esperança.